

Noodsein

Linwood Barclay bij Boekerij:

Lift

Niemand hoort het

Onhoudbaar

Geen veilige plek

Geloof je ogen

Dicht bij huis

Een tik op het raam

Vrees het ergste

Het ongeluk

Kijk niet weg

Ik zal je vinden

Noodsein

Linwood Barclay

Noodsein

Sommig speelgoed kun je maar beter met rust laten

Vertaald door Pauline Akkerhuis en Ans van der Graaff

ISBN 978-90-492-0902-5
ISBN 978-94-023-2789-2 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Whistle*
Vertaling: Pauline Akkerhuis en Ans van der Graaff
Omslagontwerp: Harper Collins UK, Alisah Saghir, bewerkt door
Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © The Red Dress via Andrew Coningsby van Début Art
Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

© NJSB Entertainment Inc, 2025
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Neetha

Proloog

Kerst 2001

Het zag ernaar uit dat de kerstman niet over de brug was gekomen voor Jeremy. Alle cadeaus onder de boom waren al uitgepakt en er zat geen PlayStation bij.

Godverdomme, dacht hij.

Jeremy was pas zeven en hoorde dat soort woorden niet te gebruiken, zelfs al was het alleen in zijn hoofd en niet hardop, maar zijn oudere zus, Glynis, die negen was, had hem het een en ander aan verboden woorden bijgeleerd. Niet dat hij de meeste van die woorden niet al kende. Hij had ze kinderen op het schoolplein horen gebruiken. Hij had nog wel iets veel ergers kunnen bedenken dan *godverdomme*.

Hij wist ook dat niet de kerstman hem had teleurgesteld, maar zijn mama en papa. Ook daarover had Glynis hem ingelicht. 'De kerstman bestaat niet,' had ze gezegd terwijl hij in de kelder een aflevering van *Bob de Bouwer* zat te kijken. 'Er woont geen ouwe man op de Noordpool die in één nacht op een magische slee langs alle huizen op aarde vliegt om cadeautjes rond te brengen. Wat voor baby trapt daar nou in? En nu we het er toch over hebben, de tandenfee en de paashaas zijn ook gelul.'

Glynis kende niet alleen alle lelijke woorden, ze wist ook hoe ze die op de juiste manier moest gebruiken. En ze wist ook andere dingen, de meeste van het kijken naar *Sex and the City* bij haar vriendin Sally, omdat haar ouders dat op video hadden. Sally's tante woonde in Boston en nam de afleveringen op voor Sally's moeder. Als Jeremy's ouders zouden weten dat Glynis alles wist van de seksuele capriolen van Carrie Bradshaw en haar vriendinnen, zouden ze een dubbele beroerte krijgen.

Jeremy wist dat het er zijn zus niet zozeer om ging dat hij de waarheid wist, maar dat ze er vooral van genoot om zijn dierbaarste illusies aan diggelen te slaan. Als er al iets was wat ze leuker vond dan haar broertje pesten, dan had hij geen idee wat dat kon zijn.

Deze kerstochtend, in een jaar waarin hij zich moeilijk kon voorstellen dat er iets goeds kon gebeuren, kwam Glynis er helemaal niet slecht vanaf. Nieuwe kleren, nieuwe schoenen, en een Bratz-pop. Dat was zo iets als een Barbie-pop, maar dan gothic. En ja, Jeremy had Harry Potter-LEGO gekregen, en dat was eigenlijk wel oké, maar het was geen PlayStation.

Maar toen zei Jeremy's vader: 'Wacht hier even. Er is nog één ding. Ik had geen tijd om het in te pakken.'

O ja! Dat moest het zijn. Papa had de PlayStation voor het laatst bewaard. *Goed gespeeld, pap*. Net nu Jeremy dacht dat het game over was – een onbedoelde woordspeling – zou zijn vader het goedmaken.

Jeremy's vader glipte de huiskamer uit en door de voordeur naar buiten zonder de moeite te nemen die dicht te doen, waardoor een winterse wind de kans kreeg door het huis te waaien. Jeremy hoorde het geluid van een kofferbak die dichtviel en even later was papa terug. Hij duwde de deur met zijn lijf dicht omdat hij zijn armen vol had.

Hij droeg een kartonnen doos, die zo groot was dat zijn kin erbovenop lag. Aan de zijkant stond in grote, vette letters de naam van een schoonmaakmiddel, TIDE.

Moest dit een grap voorstellen?

Had papa een jaarvoorraad schoonmaakmiddel voor hem gekocht? Het was in elk geval duidelijk geen PlayStation-does. Maar Jeremy bleef hopen dat die misschien in de grote doos zat. Dat papa hem voor de gek probeerde te houden.

Zijn vader bukte zich, zette de doos op de vloer en slaakte een diepe, uitgeputte zucht. 'Er zit van alles in.' Hij bukte weer om de flappen van de doos open te vouwen, maar wenkte daarna Jeremy om zelf te komen kijken.

'Toe maar,' zei papa.

Jeremy liep er koortsachtig heen. Hij trok de vier flappen opzij en voordat hij zag wat er in de doos zat, zei hij: 'Ik wist dat je hem zou kopen! Ik wist dat ik een Play–'

Hij zweeg abrupt.

Er zat geen spelcomputer in de doos. Wat zou Glynis nu zeggen als ze hem was? *What the fuck?* De doos zat vol met...

Een trein. Een stomme, achterlijke speelgoedtrein.

Jeremy keek zijn vader aan, niet in staat om zijn teleurstelling te verbergen.

'Nee, nee, je gaat dit geweldig vinden,' zei zijn vader snel omdat het knulletje eruitzag alsof hij elk moment in tranen kon uitbarsten. 'Dit is veel beter dan zo'n stomme spelcomputer. Stukken leuker, geloof me. Ik had als kind ook een trein, met wagons van Lionel en American Flyer, en dat spul wordt nog steeds gemaakt en...'

'Treinen zijn saai,' zei Jeremy.

De woorden staken als een mes door zijn vaders hart. 'Geef het een kans. Kijk eens wat ik hier heb.'

Hij haalde een gesloten goederenwagon uit de doos en toen een personeelswagon en daarna een zware stoomlocomotief van zwart metaal. Geen van de stukken zat in de originele verpakking; ze waren allemaal zorgvuldig in krantenpapier gewikkeld. Een flard papier van de eerste bladzijde – met daarop *Burlington Free Pr* – gaf al een hint over waar het spul allemaal vandaan kwam.

'Het is allemaal tweedehands,' zei Glynis spottend.

'Waar heb je dit vandaan?' vroeg Jeremy's moeder aan haar man.

Terwijl Jeremy steeds meer wagons en accessoires uit de doos haalde – een tankwagon, een platte goederenwagon met een helikopter erop, een station, een watertoren – zei zijn vader: 'Herinner je je die man van mijn werk? Wendell? Wendell Comstock? Die we laatst bij Tops tegenkwamen?'

Ze probeerde het zich te herinneren en haar gezicht betrok toen dat lukte. 'Is dat die arme man die pas hier is komen wonen? Waar kwam hij vandaan?'

‘Net over de grens in Vermont.’ Hij zweeg even en fluisterde toen: ‘Lucknow.’

‘O god, dáár? Dan is hij wel net op tijd weggekomen.’

‘Ja, hij is verhuisd net voor het gebeurde.’

‘Was zijn vrouw niet een van de slacht-’

‘Nee,’ zei hij, weer op fluistertoon, zodat de kinderen het niet zouden horen. ‘Ze werd een week of twee daarvoor geëlektrocuteerd. Maar hij is hier opgegroeid. Heeft een zus in Fenelon. Besloot het huis te verkopen en weer hier te komen wonen. Verdomd klote wat daar is gebeurd.’

Hij schudde droevig zijn hoofd. ‘Maar goed, hij had deze doos bij zich en ik dacht dat hij het spul wilde verkopen, maar hij gaf het weg aan de eerste persoon die het wilde hebben. Hij had het niet nodig en zei dat de verhuizers het hadden ingepakt zonder dat hij er erg in had. Dus ik zei dat ik wel een jongetje kende dat het heel leuk zou vinden.’ Hij schonk Jeremy een brede glimlach. ‘Geef het een kans, oké, knul?’

Hij stak zijn hand in de doos, haalde er diverse stukken spoor uit en daarna een zwaar, zwart rechthoekig ding, dat ongeveer zo groot was als een half brood.

‘Dit is een splinternieuwe transformator,’ zei hij. ‘Wendell had de originele niet meer, dus heb ik deze bij een hobbywinkel in Binghamton gehaald.’ Hij grinnikte. ‘Zonder trafo rijdt de trein niet.’

Hij zette de transformator neer en haalde een glimmende rode goederenwagon met het Santa Fe-logo op de zijkant uit de doos. Hij stak zijn zoon de wagon toe, die ongeveer dertig centimeter lang was. ‘Dat er Santa Fe op de zijkant staat, wil niet zeggen dat het iets met de kerstman te maken heeft. Santa Fe is een heel belangrijke spoorwegmaatschappij in de geschiedenis van Amerika. En moet je dit zien. De deuren gaan open en dicht en de wagonkoppelingen werken allemaal en het ding ziet er precies zo uit als de echte.’

Met beperkt enthousiasme liet Jeremy zijn vader de wagon op zijn uitgestoken handen zetten, zodat hij die beter kon bekijken.

En toen gebeurde er iets.

Jeremy voelde een... wat, precies? Een schok? Nee, het kon geen

schok zijn. De stekker van de transformator zat niet eens in het stop-contact. Toch was er iets... als een tinteling. Hij voelde die helemaal door zijn armen omhooglopen, al duurde het maar heel even.

Hij hield de wagon dicht bij zijn gezicht en bestudeerde hem. Haalde zijn vingers langs de zijkanten en voelde de bobbeltjes die klinknagels moesten voorstellen. Opende en sloot de zijdeuren, liet met zijn vinger de dikke metalen wielen draaien.

‘Best gaaf, hè?’ zei zijn vader.

Jeremy voelde zijn eerdere onverschilligheid overgaan in iets wat leek op enthousiasme en zei: ‘Kunnen we hem laten rijden?’

‘Laten we een cirkel van spoordelen rond de boom leggen.’

Elk spoordeel had in het midden een derde rail. ‘Daar loopt de stroom doorheen en de buitenste rails vormen de aarde,’ zei zijn vader. ‘Dat zorgt ervoor dat er geen kortsluiting in komt. Maar maak je geen zorgen, je kunt er geen schok van krijgen.’

Toen de spoordelen in een gesloten cirkel lagen, haalde Jeremy meer wagons uit de doos en zette ze zorgvuldig op het spoor, zó dat de opstaande rand van de wielen binnen de rand van de spoorrails viel. Het enige wat er nu nog nodig was om de trein te laten rijden was de locomotief.

Jeremy pakte de zware locomotief en de eraan vastgehaakte tender met PENNSYLVANIA op de zijkant.

‘In de tender zaten alle kolen die ze nodig hadden om de stoommachine in de locomotief draaiende te houden,’ zei zijn vader. ‘Zoiets zie je tegenwoordig niet meer.’

In de cabine van de locomotief zat een piepkleine machinist aan de besturing, gekleed in een overall en met een gestreepte pet op. Zijn hoofd was niet groter dan een erwt. Jeremy boog zich ernaartoe om beter te kijken.

‘Knap realistisch, hè?’ zei zijn vader.

‘Hij knipoogde naar me,’ zei Jeremy en zijn vader lachte. Hij draaide de locomotief om, pakte hem met beide handen vast en keek recht in de koplamp die op de voorkant was gemonteerd.

‘Het licht zal wel aangaan als we hem op het spoor hebben staan en aan de schakelaar hebben gedraaid. Jeremy vond dat vreemd, want hij zag nu al een beetje licht in het lampje.

Glynis aaide verveeld over het haar van haar Bratz-pop. Het irriteerde haar dat die stomme trein veel meer aandacht kreeg, dus ze vroeg: ‘Gaan we nog ontbijten of niet?’

Toen Jeremy de locomotief op het spoor zette, voelde hij weer die tinteling. Het gevoel was moeilijk te omschrijven, maar het voelde een beetje als dat oude grappige apparaatje dat zijn vriend Rick een keer op hem had uitgeprobeerd. Een soort zoemertje dat hij ooit in een doos met spulletjes van zijn eigen vader had gevonden. Je hield het in je handpalm en als je dan iemand een hand gaf, kreeg die ander een schokje. Maar dit was amper een tiende daarvan. Subtiel, bijna aangenaam.

Jeremy’s vader verbond twee draden aan de onderkant van het spoor en aan de twee klemmen op de transformator, schroefde ze vast voor een stabiele stroomtoevoer en stak toen de stekker in het stopcontact. Er zat een schakelaar boven op de trafo, daarmee zette je de trein aan, legde zijn vader uit.

‘Starten maar!’

Jeremy draaide aan de schakelaar en het leek wel magie toen de locomotief begon te gonzen, de koplamp aanging en de wielen begonnen te draaien toen hij de schakelaar nog wat verder naar rechts draaide. Er kwamen dunne rooksliertjes uit de schoorsteen van de locomotief. En wat maakte hij een geweldig geluid.

Tjoek. Tjoek. Tjoek.

Jeremy draaide de schakelaar nog wat verder door. De wielen gingen nog sneller rond.

Tjoeketjoeketjoeketjoeketjoeketjoeketjoek.

Jeremy’s vader drukte een rode knop op de trafo in om de fluit van de locomotief te activeren. ‘Je kunt er nog heel veel spullen bij kopen. Gebouwen, bomen en kleine mensen. Een van de dichte goederenwagons heeft een luik bovenop en daar steekt een giraffe zijn kop uit en trekt hem dan net op tijd weer in voordat...’

Jeremy luisterde helemaal niet.

Hij lag op zijn zij, met zijn oor tegen de grond. Hij voelde de trillingen van de trein via de rails en de houten vloer in zijn hoofd. Elke paar tellen zoefde de trein driftig puffend voorbij met verschillende wagons erachter en de rode personeelswagon helemaal achteraan, in het prachtige refrein van metaal dat ronddraait op metaal, de geur van ozon in de lucht.

Jeremy was gefascineerd. Hij zou zo uren kunnen blijven liggen, zich voorstellend dat hij zelf in de cabine van de locomotief stond, nu en dan kolen van de tender in de vuurkist schepte, een elleboog op het raamkozijn, zijn hoofd naar buiten gestoken om het spoor voor hem te kunnen zien, om zijn nek een rode zakdoek die wapperde in de wind, en de wereld die voorbijraasde.

Het voelde... magisch. Alsof hij en de locomotief op de een of andere manier één waren geworden, samen waren gesmolten. Hij herinnerde zich het boek dat zijn moeder hem had voorgelezen toen hij twee of drie was, over die kleine locomotief die alles kon. Nu was Jeremy die locomotief en hij kon alles wat hij wilde.

‘Veel plezier,’ zei zijn vader en hij liep met Jeremy’s moeder naar de keuken.

Jeremy legde aarzelend zijn vinger op het spoor en haalde hem nét voordat de trein voorbijreed er weer af. Hij voelde een piepklein stroomstootje, weer die tinteling. Hij wist dat dit niet hoorde te gebeuren, maar hij voelde toch echt iets. Misschien was deze trein anders. Speciaal, zelfs...

‘Oeps,’ zei Glynis, die de rode goederenwagon omschopte en de hele trein liet ontsporen.

Jeremy was zo in gedachten verzonken dat de ontsporing hem verraste alsof hij plots wakker werd gemaakt uit een droom. Hij keek eerst naar de omgevallen trein en draaide toen langzaam zijn hoofd omhoog naar zijn zus.

Ze zei: ‘Je hebt een gebrúíkt, tweedehands cadeau gekregen. Iemand anders z’n ouwe rommel. Mijn Bratz-pop is nieuw! En ik ga lekker

jouw kaneelbroodje opeten.’ Ze zette haar pop op de bank in de huiskamer en verdween in de keuken.

Jeremy dacht na over alle pesterijen van zijn zusje die hij al had moeten doorstaan terwijl hij naar de vernieling, de miniatuurtreinramp, keek die zij teweege had gebracht. De keer dat ze hem de waarheid had verteld over de kerstman en de paashaas. De keer dat ze konijnenkeutels in zijn ijs had gedaan. Een dode pad in de neus van zijn sportschoenen had gestopt. Iedereen op school had verteld dat hij in zijn bed plaste. De keer dat ze drie dollar uit hun moeders portemonnee had gepikt en toen het erop leek dat het uit zou komen het geld snel onder Jeremy’s kussen had gelegd. Hun moeder vond het toen ze de bedden ging verschonen. Jeremy’s protesten dat hij onschuldig was, haalden niets uit.

Glynis was een heel, heel slechte zus.

Ze was zijn kwelgeest. Hij was haar slachtoffer. Dat was altijd al zo geweest. Hij had er al vaker over gedacht om wraak te nemen, maar dat zou hem een zware straf van zijn ouders opleveren. Hij kon haar niet zomaar slaan of aan haar haren trekken of een slang in haar la met ondergoed leggen. Hij wou dat hij wat creatiever was, dat hij een manier kon bedenken om haar een lesje te leren zonder dat iemand hem als de schuldige zou zien.

Toen rolde hij zich om en keek naar de Bratz-pop, die Glynis op de bank had achtergelaten en die met haar dode ogen de kamer in staarde. En daar, op de vloer, lagen stukken groen lint, die om de nu uitgepakte cadeautjes hadden gezeten.

Er vormde zich een idee in zijn hoofd.

Ooit had zijn vader hem wat oude tekenfilms op videoband laten zien die hij zelf als kind leuk had gevonden. Eentje ging over een stomme agent van de Canadese bereden politie, die Dudley Do-Right heette en telkens weer een vriendin redde wanneer die door de gemene Snidely Whiplash op de spoorrails was vastgebonden.

Jeremy pakte de Bratz-pop van de bank, legde haar op het spoor en bond haar met het groene lint vast. Daarna zette hij de locomotief en de wagons terug op de rails.

Eens kijken hoe leuk Glynis het vond als haar nieuwe speeltje werd overreden door zijn gebruikte trein.

Hij draaide de schakelaar zo ver door, dat de wielen van de trein over het spoor rondtolden. Nog maar een halve ronde, dan zou hij haar raken. Hier was geen Dudley Do-Right die Glynis' kerstcadeau kwam redden.

Heel even meende Jeremy, toen hij naar het gezicht van de pop keek, dat hij het gezicht van zijn zus zag.

Dat kon natuurlijk niet. Hij knipperde met zijn ogen en de pop was weer gewoon een pop.

Tjoeketjoekejoeketjoeketjoeketjoeketjoek.

Jeremy drukte op de knop voor de stoomfluit.

Woehoe!

De laatste bocht. Hij was er bijna. Nog maar een milliseconde tot de botsing.

Tjoeketjoekejoeketjoeketjoeketjoeketjoek.

En toen: *bam!*

Wat een prachtige chaos. De pop werd de kamer door gekatapulteerd, het dunne lint werd door de wielen van de loc doorgesneden voordat die van het spoor sprong en op zijn zijkant landde, samen met de eraan gekoppelde wagons. Het was, vond Jeremy, een grandioze ontsparing, beter dan hij ooit in films had gezien.

En toen klonk vanuit de keuken het geluid van iets dat kapotviel.

Gevolgd door een angstaanjagende gil.

Jeremy sprong overeind en liep naar de deuropening van de keuken om poolshoogte te nemen.

Zijn moeder, vader en zus stonden om de gootsteen heen, Glynis in het midden, met haar hand boven een paar schalen die daarin stonden te weken.

Op de vloer aan haar voeten lagen de restanten van een gebroken glas.

Er stroomde heel veel bloed uit Glynis' hand.

'Mijn god!' krijste Jeremy's moeder. 'Bel een ambulance!'

Jeremy's vader zei dat daar geen tijd voor was, hij zou de afgesneden vinger wel in een theedoek met ijsklontjes wikkelen en Glynis zelf naar het ziekenhuis rijden. Misschien konden ze de vinger er weer aanzetten en hoe was dit verdomme gebeurd, trouwens. En ineens stonden Jeremy's ouders tegen elkaar te schreeuwen, terwijl Glynis bleef jammeren.

Jeremy liep weer de huiskamer in.

Hij vond de Bratz-pop. De rechterhand was eraf, alsof die netjes met een schaar was afgeknipt. Na even zoeken vond hij het handje tussen twee van de metalen bielzen van het spoor. Hij stopte het diep in zijn broekzak.

Toen de locomotief en de wagons weer op het spoor stonden, stelde Jeremy de loc in op een mooie, gestage snelheid, ging weer op de vloer liggen – leunend op zijn ellebogen, zijn hoofd in zijn handen – en keek naar de trein die rond en rond en rond en rond reed.

Tjoeketjoekejoeeketjoeeketjoeeketjoeeketjoeek.

Deel 1

Annie

1

‘Volgens mij moet ik een poosje de stad uit,’ zei Annie Blunt, die een flinke slok van haar cocktail nam.

‘Op vakantie, bedoel je?’ vroeg Finnegan Sproule, die om zich heen keek op zoek naar een ober. Hij kon zien dat Annie bijna klaar was voor het volgende glas.

Annie schudde haar hoofd en haar lange, krullende treurwilghaar zwiepte over haar schouders. ‘Een andere omgeving. Voor een maand, misschien twee. In elk geval een deel van de zomer. Ik zou het liefst vandaag nog onze spullen pakken en vertrekken, maar ik wil Charlie niet voor het eind van het schooljaar van school halen. Een plek ergens op het platteland. Een klein dorp of zo, ik weet het niet.’

‘Maar je komt in september toch wel terug?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Als we een plek vinden waar we het naar onze zin hebben, kunnen we daar ook blijven.’

‘Je woont je hele leven al in New York.’ Finnegan glimlachte. ‘Je wordt vast gek in een dorp. En waar haal je dan bagels?’

‘We eten wel wit brood, lekker dik gesneden; heerlijk met pindakaas. Er is nog een wereld buiten Manhattan, hoor.’

Finnegan keek peinzend. ‘Eigenlijk ben ik daar niet zo zeker van. Tuurlijk, het is hier in de zomer soms zo heet dat je schoenen aan het asfalt vastplakken. Maar komende herfst, als de bladeren in Central Park beginnen te verkleuren?’

‘Er stond vanmorgen een verslaggeefster op me te wachten toen ik naar buiten ging.’

Hij fronste. ‘Shit.’

‘Ze zei dat ze van *Vanity Fair* was. Ze had me een paar keer gemaild

en ik had niet geantwoord, dus had ze tot een persoonlijke hinderlaag besloten. Ze wilde weten of er ooit nog een nieuw boek kwam.'

'Wat heb je tegen haar gezegd?'

'Dat ze moest oprotten, dát heb ik gezegd.'

'Er doen wel wat verhalen de ronde in de wandelgangen, er wordt gespeculeerd,' zei Finnegan.

'Laat ze maar lekker speculeren. Het gaat niemand iets aan.'

'Nou,' zei hij aarzelend, 'dat is niet helemaal waar.'

Annie keek hem aan. 'Ik weet het. Ik ben je nog een boek schuldig.'

Finnegan hief zijn handen. 'Ik zeg alleen dat jouw beslissing een hoop gevolgen heeft. Je hebt bijna vijftien miljoen boeken verkocht en je schare fans groeit alleen maar. De ene generatie wordt gevolgd door een andere en daarna weer een andere. De kartonboekjes van Sandra Boynton blijven maar herdrukt worden. En kijk naar *Love You Forever* van Robert Munsch. Dat is uitgekomen in de jaren tachtig, er worden er nog elk jaar gigantisch veel van verkocht, en dat zal nog steeds zo zijn als wij allang dood en begraven zijn.'

Hij kromp inwendig ineen bij zijn woordkeuze. Dat waren niet het soort uitspraken dat je wilde gebruiken bij iemand die zo'n jaar achter de rug had als Annie Blunt. Als ze er aanstoot aan nam, liet ze dat niet merken.

Finnegan ging door. 'Jij zit op datzelfde niveau. Je boeken zijn tijdloos. Er is geen enkele reden waarom de mensen zouden ophouden ze te kopen.'

'Ze moeten het maar doen met wat er al is,' zei ze. 'Er komen gewoon geen nieuwe meer.'

Het volgende boek over Pinguïn Pierce stond al in de voorjaarscatalogus. Het hele budget van de afdeling was daaromheen opgebouwd. Maar Annie had niets ingeleverd, ze had nog niet eens één bladzijde getekend. Als het in mei uit moest komen, had de uitgeverij het manuscript nu al in huis moeten hebben.

Finnegan leunde achterover op zijn stoel en keek om zich heen. 'Hier hadden we onze eerste bespreking, toen ik *Pierce gaat naar Parijs* aankocht. Negen jaar geleden.'

De Gramercy Tavern was amper een half uur lopen van Annies woning aan Bank Street in de West Village. Handiger voor haar dan voor Finnegan, wiens kantoor bij Langley House Books helemaal aan Broadway, vlak bij 60th Street was. Langley, onderdeel van een van de grootste uitgeefconcerns ter wereld, besloeg bijna de hele drieëntwintigste verdieping.

Annie was niet van plan toe te geven dat haar redacteur misschien wel gelijk had met zijn opmerking dat ze gek zou worden in een dorp. Ze had nooit ergens anders gewoond dan in New York, tenzij je die maand meetelde die ze op haar twintigste in Parijs had doorgebracht, waar ze zoals zovelen had geprobeerd als kunstenaar ontdekt te worden. Ze was opgegroeid in Brooklyn, had daarna eerst alleen gewoond in een smerig appartementje niet ver van het Guggenheim, daarna in een appartementje met iets minder ratten in SoHo, toen ze aan de School of Visual Arts aan 23rd Street studeerde, waar ze John ontmoette tijdens een les in animatie.

John.

Mede-nerd, beste vriend, vierentwintiguurs-steunpilaar, liefde van haar leven.

Toen ze onvoorstelbaar succes boekte, verhuisden John en zij naar hun woning in Bank Street, waar niet veel later Charlie erbij kwam. John Lennon en Yoko hadden ooit in die straat gewoond. Sid Vicious was er zelfs gestorven. Over een buurt met karakter gesproken.

Ja, New York zat haar in het bloed en de taxidampen in haar longen, ook al stapten er steeds meer taxibedrijven over op elektrische auto's. Maar dat wilde niet zeggen dat ze niet kon veranderen.

Ze haakte in op Finnegans opmerking dat ze terug waren waar het allemaal was begonnen en zei: 'En ik zie er waarschijnlijk nog bijna hetzelfde uit als toen.' Ze hief haar armen een stukje om haar vormeloze gebreide trui te laten zien en keek omlaag. 'Dit zou best ook nog dezelfde jeans kunnen zijn.'

'Dat is een van je charmes. Je hebt het succes nooit naar je hoofd laten stijgen. Je bleef bijna weg bij de Newbery Awards omdat je niet

opgetut wilde worden. Ik wou bijna dát je was weggebleven. Dan had ik de award namens jou in ontvangst kunnen nemen.'

'John haalde me over wel te gaan,' zei ze, glimlachend toen ze het zich herinnerde. 'Toen ik in die jurk van Dior de slaapkamer uit kwam, vroeg hij me wie ik was en wat ik met zijn vrouw had gedaan.'

Haar ogen dwaalden de zaak rond.

'Smaakt de heilbot niet?' vroeg Finnegan. Hij wees naar het bijna onaangeroerde stuk vis op haar bord. 'Stuur hem dan maar terug en bestel iets anders.'

'Het is prima.'

'Serieus. Je wilde eigenlijk de kip. Stuur de vis gewoon terug en vraag om de kip.'

'Ik hoef geen kip. Maar ik zou geen nee zeggen tegen nog een Garden Gimlet.'

Ze wees naar haar cocktailglas. Ze had er al twee op. Finnegan stak zijn hand op, ving de blik van een ober, wees naar Annies lege glas en knikte. De ober knikte ook. Boodschap begrepen.

'Er zitten twee vrouwen aan dat tafeltje daar, die de hele tijd deze kant op kijken,' zei ze. 'Jezus, niet omkijken.'

'Dat was ik niet van plan.'

'Dat is wat ik bedoel,' zei Annie. 'Mensen die naar me kijken en over me fluisteren. Zelfs Charlie heeft er op school mee te maken. Kinderen die hem plagen. Die hem vragen of hij vlieglessen neemt.'

Finnegan trok een grimas.

'Ik ben geen eersterangs beroemdheid,' zei Annie. 'Niet eens derde-rangs. Maar zo nu en dan word ik wel herkend. Ik wil ergens heen waar niemand me kent.'

'Neem dan een pauze. Drie maanden, zes. Een jaar. Wat dan ook. En wanneer je er klaar voor bent, zijn wij hier. Geen stress.'

'Ik kan het voorschot voor het volgende boek wel terugbetalen.'

Hij hief opnieuw zijn handen. 'Daar hoeven we het helemaal niet over te hebben.'

De ober arriveerde met haar cocktail en nam het lege glas mee. In

plaats van het glas op te pakken en een slok te nemen, tuurde ze er alleen maar naar.

‘Ik zie hem elke nacht,’ fluisterde ze.

Finnegan wachtte.

‘Ik ben bang om te gaan slapen, omdat hij altijd bij me langskomt.’

‘John,’ zei Finnegan.

Annie beet op haar onderlip. ‘Hij ook. Maar met zijn bezoek ben ik wel blij.’

Idioot, dacht Finnegan. Natuurlijk bedoelde ze Evan.

‘Elke keer probeer ik hem over te halen terug naar binnen te komen. Hij staat op de rand en ik doe wat ik kan om hem ervan te overtuigen dat die kartonnen vleugels hem niet in de lucht zullen houden. Hij luistert niet. Hij kijkt ontzettend blij.’

Annies ogen werden wazig. Ze keek weer weg, probeerde zich goed te houden. Ze pakte haar glas op, nam een slok en voelde de warmte ervan door haar lichaam heen trekken.

‘Ik weet dat je dit al wel honderd keer hebt gehoord, maar het was niet jouw schuld,’ zei hij. ‘Evenmin als wanneer een of ander kind dacht dat hij Superman was. Wist je dat er ongelukken zijn gebeurd die verband houden met Peter Pan? Toen het boek net uit was, raakten er kinderen gewond die probeerden te vliegen en van hun bed af sprongen, of erger. Oorspronkelijk had J.M. Barrie Peter Pan en de verloren jongens laten vliegen zonder enige hulp, maar toen hij hoorde dat er kinderen gewond raakten, paste hij het verhaal aan, zodat je alleen nog kon vliegen als er elfenstof over je heen was geblazen. Daarmee wilde hij duidelijk maken dat vliegen iets magisch was en dat normale kinderen het niet konden.’

Ze kon hem nog steeds niet aankijken toen hij verderging.

‘Luister, we hebben het punt bereikt waarop je verder niets kunt doen zonder dat er juristen aan te pas komen en, nou ja, daar moeten we toch wel voorzichtig mee zijn. Wil je dat we *Goudlokje en de drie beren* gaan herdrukken? Misschien moeten we er een disclaimer in zetten, dat je in het echte leven niet op beren af moet stappen omdat ze

heel gevaarlijk kunnen zijn. Als creatieve mensen zich inhouden omdat er een kans van één op een miljoen bestaat dat iemand hun werk op een volstrekt irrationele manier zal interpreteren, wat krijgen we dan?’

Annie richtte langzaam haar blik op haar redacteur. ‘Hij was geen idioot met een geweer die ergens als een krankzinnige tekeering vanwege iets wat hij op social media had gezien. Hij was zes, Finnegan. Hij was zes jaar oud.’

‘En waar waren zijn ouders? Waarom hebben die hem niet uitgelegd dat niet alles wat je in boeken leest echt is? Dat het feit dat een pinguïn in een boek kan leren vliegen niet betekent dat een kind van het balkon van een appartement kan springen? Waarom hebben ze de balkondeur niet op slot gehouden? Wie lette er op hem? Annie, je kunt jezelf dit niet kwalijk blijven nemen.’

‘Je klinkt net als John,’ zei Annie zwakjes. ‘Hij zei al die dingen ook. Ik voel me... Ik kan het idee niet van me afzetten dat wat John is overkomen met karma te maken had. Het universum dat het me betaald wilde zetten.’

‘Annie.’

‘Ik heb dat jongetje gedood en toen doodde iemand John.’ Ze dwong zich tot een grijns. ‘Misschien moet ik het loslaten. Ik heb mijn straf gehad. De goden hebben gesproken.’

Daar wist Finnegan niets op te zeggen. Hij keek opnieuw of hij een ober zag en vroeg zich af of hij niet gewoon om de rekening moest vragen, en ze niet weg moesten gaan.

‘O, shit,’ zei Annie.

‘Wat?’

‘Een van die vrouwen komt hierheen.’

Een tengere vrouw van eind dertig, begin veertig, die eruitzag alsof ze zo uit een Ann Taylor-catalogus was gestapt, kwam met een verontschuldigende blik naar hen toe.

‘Het spijt me heel erg,’ zei ze met een ongemakkelijke glimlach. ‘Ik doe dit normaal niet. Echt niet. Op een dag was ik hier en toen zat Al Pacino aan dat tafeltje en ik wilde hem ontzettend graag gedag zeggen,